

Одавно је јавна тајна да политичари и медији—па и у најдемократичнијим либералним демократијама—лажу. Лажу слева, лажу здесна; лажу приватно и јавно; лажу и акустично, као и са озвуком.

Ни количина њиховог лагања није предмет спора. Наиме, лаже се толико често и толико ноншалантно, да су имена како претходних, тако и потоњих, постала синоними за лаж, изградивши код пучанства супер-брзу неуронску железницу између два појма. До те мере је њихово лагање једна уобичајена појава да се јавност демократских земаља била привикла и прихватила то као сасвим нормално стање ствари. Штавише, уколико би неко од дотичних у тренутку слабости нехотице изустиио неку истину, тај изузетно ретки догађај увек би се третирао као спектакл вредан места на насловним страницама, отприлике како то завреди падање снега у Лисабону једном у више деценија.

Благодарећи тој малој зачкољици, кози беше тешко да кори овцу а да притом пред свима не испадне смешна. Међусобне оптужбе за лагање биле су у једнакој мери редовни део политичке игре колико и само лагање, али им нико није придавао превише значаја, јер се лажовима не верује. Веровало се, додуше, у демократски поредак, у његову чаробну способност да успешно одржава равнотежу на стубовима свих тих лажи и некако опстане за добробит већине. А докле год је државна сила сама по себи била довољна за умиривање оне шачице жешћих дисидената, убедити остатак грађана у веродостојност лажи није било неопходно. С убрзаним одмотавањем клупка привредне, политичке и културне кризе на Западу, ученицима историје толико препознатљиве као симптом последње фазе једне империје, настала је потреба за јачањем стиска централне власти као последица све већег броја дисидената против либерално-демократског светског поретка.

„Флексибилне чињенице“ и неупитни наративи - анатомија „факт-чека“

Пише: Антоније Тот
четвртак, 03 новембар 2022 01:49

